

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă
Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din
carte.

TRITONIC
Str. Coacăzilor, nr. 5, București
email: editura@tritonnic.ro
www.tritonnic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONESCU, ANAMARIA
Legea Talionului / Anamaria Ionescu. - București : Tritonic Books,
2019

ISBN: 978-606-749-434-1
821.112.2

Coperta Alexandra Bardan
Editor Bogdan Hrib
Redactori: Teodora Matei și Daniela Țambrea Achim

Bun de tipar: octombrie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului
de autor.

ANAMARIA IONESCU

LEGEA TALIONULUI

Seria Sergiu Manta - Volumul III

București, 2019

Capitolul 1.

ÎNCERCĂ a mia oară să facă un cerculeț din fum de țigară. Nu-i ieșea. Mai trase unul și o stinse. Se întoarse în bar pentru un refill și un pic de căldură. De pe la finalul lui octombrie până prin aprilie, mai resimțea direct în oase legea asta antifumat.

— Iar ai avut parte de un pahar fisurat?

— Am senzația că toate sunt așa la voi în bar, răspunse Sergiu mustăcînd.

Din boxe își făcea simțită prezența Billy Talent cu „Rusted From the Rain”. „Bravo, Fernando!” îi adresă Sergiu un gând de mulțumire tipului care punea muzică. „Nu e rea piesa aleasă.” Pe om nu-l chema Fernando, evident. Dar Manta decisese de când îl văzuse prima oară că nu voia să știe cum îl cheamă. De fapt, nu voia să știe nimic despre individ. Și nu fiindcă nu l-ar fi simpatizat. Dimpotrivă. Îl cunoscuse cu câteva luni în urmă, prin vară. Emi, patronul barului, îi spusese că avea de gând să facă o seară de rock o dată pe săptămână, și anume joia. Chestia era mai mult decât binevenită. Pentru a atrage cât mai multă clientelă, Emi era extrem de permisiv cu muzica. Selecția de piese și genuri părea ciudată și aleatorie în cea mai mare parte a timpului. Pentru că oamenii, mă rog, unii dintre ei, au uneori o loialitate surprinzătoare, gașca veche de rockeri veterani ai patronului veneau să bea un pahar la el oricum. Așa că, la un moment dat, riscai să vezi o adunătură de purtători de plete, tricouri cu hârci și veste din piele dansând haotic pe „Mambo number 5”.

— Să vii joi. O să vezi, omu' meu chiar știe muzică.

Și nu greșise. Tipul chiar știa ce făcea. Dar șocul lui Sergiu fusese altul. Din momentul în care îl văzuse în prima seară avusesse impresia că-și găsisse fratele dintr-o altă viață. Fizionomie, haine, atitudine toate îi aduceau aminte lui Manta de cum fusese el înainte ca propriile decizii și acțiuni să-i facă praf și pulbere existența. Câteva cuvinte despre muzică și cărți schimbate la țigară în timp ce tremurau ca niște rahați, ceva mai târziu, în vântul de octombrie, îi confirmaseră lui Sergiu prima impresie: tipul era ok, un om cu care s-ar fi putut împrieteni.

Și atunci a decis că nu voia să știe nimic despre el și nu voia să și-l apropie. Nu voia să mai nenorocească un om de treabă.

*

Simina înjură printre dinții care-i clănțăneau. Înainte de a ieși din casă, aruncase o privire pe geam și văzuse soare. Își închipuisse că avea de-a face cu o nouă zi cu iz primăvărată aruncată la derută la început de noiembrie, de către „Șefu' la meteo”. Dar fusese păcălită. În locul unei căldurici nepotrivate, dar prietenoase, se trezise într-o atmosferă de congelator frumos luminată. Deja renunțase la ideea ce-i încolțise în minte când făcuse ochi dimineață. Și anume aceea de a da o tură prin parc, să se familiarizeze cu împrejurimile.

Fusese o săptămână afurisită. Petrecuse o grămadă de timp cu dubioșii ăia de la Compania vieții în interogatorii, teste și instructaje pe care era ferm convinsă că n-avea să le folosească în mod real niciodată. Până la urmă nu era ca și cum ar fi transformat-o în vreun James Bond în fuștă. Aveau să îi găsească un job (de căcat, evident!) și o puneau să fie ochi și urechi și să dea pe goarnă ce făcea ăla sau aia despre care aveau ei interes să știe. Ca să fii turnător profesionst nu aveai nevoie de masterat și doctorat. De

câte ori trebuia să vină în sediul ăla cenușiu, la fel de impersonal ca un cabinet de medic de familie plătit de Casa de asigurări de sănătate, îi veneau spumele pe Gino și pe buclucurile în care o băgase de-a lungul timpului. Și pe ea, pentru că în urmă cu niște ani picase în cur, ca prostănaca, după o pereche de ochi azurii și vrăjeala de trei lei cuie a posesorului lor. Dar las' că nu avea să treacă mult înainte ca pușlamaua să rămână fără resurse și idei și să o caute. Să te ții atunci futai cu parul la dinți! Băieții ăștia îi ziseseră să fie cu ochii pe el și să afle ce pune la cale. Nu spusese nimeni că nu ar fi avut voie să-i plătească cu vârf și îndesat rahatul în care o abandonase.

Toate aceste gânduri îi alergau prin creier în timp ce se întorcea victorioasă cu o șaormă. După ce abandonase ideea plimbării, căzuse în extrema cealaltă. Contemplase ideea unei duminici în culcuș cu un film și multă cafea. Dar foamea și frigiderul gol îi modificaseră un pic planul. În lipsă de inspirație și de chef de gătit, își amintise de furnizorul de produs alimentar „cu de toate” de pe bulevard. Nu era cea mai bună chestie pe care o mâncase, dar avea o calitate forte importantă. Era fix la cinci minute de blocul ei. Ajunsese chiar pe aleea din spatele imobilului, când o voce masculină o făcu să tresară.

— Bună ziua, vecină!

„Na belea!”, gândi Simina. „De-abia m-am mutat de o săptămână și vecinii m-au și remarcat.” Aia de la Companie n-aveau să fie încântați. Îi explicaseră de multe ori că discreția era importantă.

— Bună ziua, răspuse fără entuziasm.

— Ce faci? Ești bine?

Familiaritatea individului o cam enerva. Îi aruncă o privire rapidă. Patruzeci plus, bine îmbrăcat, genul de tip căsătorit cu doi copii care se mândrește că „încă arată bine pentru vârsta lui”.

— Bine, mulțumesc, răspuse fata și mări pasul din dorința de a pune capăt socializării.

— Aș avea nevoie de ajutor, dacă ai fi drăguță...

„Ce pula mea vrei? Că mi-e foame și, dacă se răcește șaorma asta, e numai bună de aruncat!”

— Dacă pot... Spuneți, cu ce anume?

— Știi cumva prin zonă vreun magazin de piese auto?

— Nu, îmi pare rău, nu am mașină...

— Ah, ce nasol, mi s-a bulit o garnitură și trebuie să ajung să o iau pe nevastă-mea de la cumpărături, zise omul arătând cu capul spre un Audi alb, nou și curat, parcat lângă gard.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta...

— De regulă mecanicul meu se ocupă. Dar e sâmbătă și e plecat, zise fluturând modelul vintage de telefon Nokia ca pe un fel de dovadă. Și nevastă-mea mă tot sună că mă așteaptă cu sacoșele la Auchan...

— Din păcate nu mă pricep la mașini..., zise Simina vizibil iritată.

— Nici eu, dar mi-a zis omul meu ce tre' să cumpăr și ce să fac. Doar că nu știu nici un magazin p-aci. Și la ăia la târg la Vitan nu poți plăti cu cardul, iar cash-ul e la soție. Dacă ai putea să-mi dai 80 – 100 de lei. Ți-i aduc în 20 de minute...

Toți neuronii femeii intrară în modul funcțional instant. Așadar, nevasta ăștuia se duse la cumpărături fără mașină. Avea toți banii la ea, dar nu-și putea pune fizicul într-un taxi să vină acasă. Ți se pretindea posesorul unui Audi ultimul tip, dar nu avea cine să-l ajute cu o garnitură, pe care, dacă ar fi cumpărat-o, ar fi montat-o singur, chit că nu știa mare lucru despre motoare. Acum era sigură că nu îl mai văzuse niciodată, deci habar n-avea la ce scară și apartament să o găsească. I-ar fi adus banii în 20 de minute unde? Acolo, în stradă? Și, în plus, avea fiță de mașină, dar vorbea la un celular de pe vremea bunicii.

— Merge vrăjeala asta proastă? I-ai făcut pe fraieri de bani prin cartier?

— Adică ce vrei să spui?

— Boss, eu știu că nu arăt cine știe ce, dar crede-mă, am pus cu botul pe labe indivizi mult mai șmecheri decât tine.

— Vecină, eu...

Simina făcu doi pași spre individ și fără avertisment propti un genunchi sănătos în ... ce nimeri. „Vecinul” se îndoi cu un icnet scurt. Fata îl prinse de barbă, îi ridică capul și îi făcu o poză cu mobilul.

— Ai noroc că mi-e foame și nici nu mă simt prea justițiară. Dar dacă te mai văd pe aici, umplu netul cu muianul tău și povestesc că te-ai dat la nepoțica mea de 5 ani. Ai priceput?

Bărbatul degajă instant. Simina îl privi amuzată cum încerca să alerge ținându-se cu mâna de prohab prin pantaloni. Fata se întoarse pe călcâie, luă punga cu mâncare de pe bordura pe care o lăsase și intră în bloc. Avea să mănânce șaorma reîncălzită la microunde, ceea ce era cam nașpa, dar măcar se distrase.

*

Lidia oftă. Simțea, din când în când, privirea lui Dragoș fixându-se pe ea. Aproape că regreta decizia de a face echipă cu el și cu Manta. Cu doi ani în urmă, agentul cu care lucra ea, Silviu, murise datorită faptului că se cuplase cu cine nu trebuia. Fata nu reușise niciodată să-și reprime sentimentul de vinovăție. În cadrul Companiei, fiecare agent avea ca partener un ajutor cu veleități informatice. Treaba acestor ajutoare nu se limita exclusiv la culegerea de informații, spargerea de servere, crearea de identități fictive și alte chestii d-astea. Ei erau și partenerii, amicii, confesorii, sprijinul pentru acești agenți care

aveau toate avantajele și toată libertatea de acțiune de care aveau nevoie. Dar rămâneau fără viață personală. Iar ea o dăduse de gard. Rău. Nu sesizase pericolul la care se expusese Silviu când se cuplase cu individă aia întâlnită la sala de fitness. Ancheta asupra morții lui o aduseseră pentru prima dată în compania lui Sergiu și a lui Dragoș. Ei dezlegaseră ițele morții partenerului ei și o căsăpiseră pe individă.

Ceva mai târziu, ea și Manta jucaseră rolul de cuplu în vacanță la Râșnov în încercarea de a da de urma unor neurotoxine care străbăteau România. Misiunea fusese un eșec, dar ea descoperise că-i plăcea să facă echipă cuăștia doi. Așa că, atunci când șeful lor venise cu propunerea ca ea să se alăture echipei permanent, acceptase fără ezitare. Dar realitatea era că nu fusese în totalitate sinceră cu ea însăși. Adevărul gol-golul, la care refuza să se gândească, era că începea să aibă oareșce sentimente pentru Manta. Se simțise bine jucându-se cu el de-a cuplul de corporatiști. Din când în când, zâmbea amintindu-și de săruturile lor. Sigur, erau în public și de dragul asistenței, dar încă putea simți gustul buzelor lui, un amestec de senzații dulci cu iz de tutun. Îi plăcea să-l privească venind cu motorul la muncă. Să schimbe bancuri și ironii la o țigară pe terasa biroului. Să-l ajute cu vreun flecușeț și să primească un zâmbet discret și un sărut pe mâna dreaptă pe post de mulțumire. Categorie, sentimentele astea nu erau sănătoase.

Și, ca rahatul să fie complet, în ultima perioadă, Dragoș îi arunca priviri ciudate. Și era plin de atenții "colegiale": cafeaua făcută dimineața, plăcinta cu fructe favorită la prânz, link-uri cu evenimentele care implicau jazz-ul, despre care știa că e genul ei muzical favorit. Și uite-așa, ajunseseră ca într-un film de desene animate cu Tom și Jerry. Apostolescu o plăcea pe ea, iar ea îl plăcea pe Manta. Noroc că Manta nici nu băgase de seamă, căci, în materie

de femei, își făcuse un obicei în a avea *one-night-stand-uri*. Spunea el că așa se ferea de complicații sentimentale. Și, cel mai important, nu punea în pericol persoane a căror unică vină era că puseseră ochii pe el la un moment dat. Punct de vedere greu de contestat, date fiind câteva antecedente nu prea plăcute.

Lidia se scutură de toate gândurile nesuferite. Se concentrează asupra câtorva site-uri ale unor agenții de turism pe care le avea deschise pe laptopul ei. Plănuia o escapadă de weekend cu o prietenă și trebuia să aleagă o destinație.

*

Gino privea peisajul marin. Naiv era puțin spus. O chestie în tonuri de albastru, cu o bărcuță cu pânze în prim plan, o mare liniștită și o dungă roșiatică pentru a sugera un apus. Când preluase camera de la gazdă, aia se uitase cam chiorăș la pictura cu care el se opintea pe scări.

— Primul ulei pe pânză al nepotului meu. Acum a mai evoluat, dar asta are o mare valoare sentimentală, simțise el nevoia să explice.

Baba se luminează toată și un zâmbet știrb îi înflori pe față.

— Și eu am o nepoată artistă. Face goblenuri și le vinde pe net.

Gino răspunse cu un surâs la rândul lui, punând capăt dialogului cu valențe artistice. Odată instalat la noul său domiciliu, plasase tabloul cu grijă pe comoda care constituia unicul dulap de haine al încăperii. Abia după aceea abandonă geanta de voiaj pe podea și oftă.

— Fără femei, petreceri și gălăgie. Aici locuiesc oameni serioși, spuse femeia în timp ce-i înmâna cheia camerei, fără pic de bunăvoință de această dată.

Bărbatul încuviință, gazda îi întoarse spatele și ieși.

„Ești nebună, femeie? Cine dracu' ar veni să mă viziteze în maghernița asta?” întrebă Gino în gând.

Așa-zisa locuință era, de fapt, o cameră minusculă. Pe lângă piesa de mobilier pe care odihnea acum opera de artă, mai era un pat de o persoană ce scârțâia îngrozitor, o masă rotundă și două scaune. Toate cam de vârsta bunicii. Băiatul nu-și mai amintea să mai fi locuit vreodată în condiții așa proaste, dar de data asta nu prea avea de ales. Trebuia să stea cu capul la fund până trecea furtuna. Când ratezi tranzacția cu niște traficanți basarabeni care vând și cumpără orice, de la droguri și femei până la arme și obiecte de artă furate, tre' să te ascunzi într-o scorbură. Și să sperii că nu te miroso dușmanii. Din acest punct de vedere, găsisse locul perfect. Era în Brănești, prima localitate după București, pe drumul vechi către mare. O casă din lemn, cu parter și etaj mansardat. Fusese concepută special pentru a oferi o variantă de cazare ieftină, aproape de capitală, pentru scăpătați. Colocatarii casei – oamenii serioși de care vorbea bătrâna, erau doi tineri – un vânzător de la un hipermarket situat la intrarea în București și un chelner la un local mai răsărit din apropiere, un profesor de la liceul din localitate și un tehnician IT pe care Gino îl suspecta că se ocupă cu distribuirea de materiale piratate și care arareori ieșea din cameră.

Marele compromis era confortul. În afară de camera ușor claustrofobică, avea acces la o baie de la etaj, împărțită cu informaticianul. De asemenea, avea dreptul de a folosi bucătăria de la parter. Existau și două frigidere în care fiecare avea alocat câte un raft. Gino băgase acolo două cutii de bere, mai mult ca test. Era curios dacă aveau să supraviețuiască până seara. În spatele casei era și o mică curte. Acolo gazda pusese o masă de plastic și câteva scaune, pentru ca locuitorii să aibă unde să stea la aer și să fumeze o țigară. Și să asculte și să privească trenurile care treceau fix prin spatele gardului. Nu, nu aveai voie să

fumezi înăuntru. Dar aveai wi-fi, ceea ce era important. Foarte important. Toate astea la prețul de 200 de lei pe lună, pe care băiatul se grăbise să-i achite, înainte ca baba să se răzgândească.

Adevărul era că atunci când văzuse camera pentru prima oară, primul instinct fusese să-și ia picioarele la spinare și să fugă încotro vedea cu ochii. Luase în calcul și ideea de-a o suna pe Simina să vadă pe unde era și dacă se putea aciui pe lângă ea. Dar nu ar fi fost o chestie prea deșteaptă. Nici nu era foarte sigur ce se-ntâmplase cu ea. Seara aceea la Tom fusese un dezastru. Negocierile eșuaseră lamentabil. Rusnacii se prinseseră că marfa e departe de parametrii de calitate promiși și se cam înfoiaseră. Gino insistase să o care și pe Simina după el pentru că știa rusește, sperând că putea negocia mai ușor cu nebunii ăia pe limba lor. Dar, a naibii muiere, avusese un dinte contra afacerii de la bun început, așa că tăcuse îmbufnată.

La un moment dat, simțise că pierde hăturile, așa că se dusesse la toaletă pentru a se înviora și a le da o șansă partenerilor să-și mai domolească nervii un pic. Tocmai își privea în oglindă moaca udă și încercănată, când auzise țipetele și agitația. Ieșise de acolo și traversase restaurantul. Priveliștea pe care o găsisse pe terasă îi tăiasse respirația. La propriu. Cei doi rusnaci zăceau morți cu câte o gaură în frunte, iar Simina nu era nicăieri. Unul dintre ospătari sunase la 112 și zbiera în telefon cât îl țineau bojecii, privind scena cu ochii ieșiți din orbite.

Gino realizase că avea foarte puțin timp înainte să apară poliția. Indiferent ce se alesese de fată, arestarea lui nu ar fi adus nimic bun. Își forță neuronii să reintre în modul activ. Unul dintre partenerii lui de negocieri zăcea pe spate cu ochii și gura deschiși. Celălalt se prăbușise pe burtă cu fața la pământ și mâna pe o geantă sport pe care o lăsase, la venire, jos, lângă piciorul mesei. Fără a mai